

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **EURO TAXI HATĚ, s. r. o.**, IČO: 24680109
se sídlem Hatě 89, 267 27 Skuhrov
zastoupený Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou
se sídlem Veleslavínova 133/7, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Praha 1, 118 10 Letenská 525/15,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2015 č. j. MF-80293/2014/1603-2/1901

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 7. 1. 2015 č. j. MF-80293/2014/1603-2/1901 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.800,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Moniky Zatloukalové.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13.11.2014, č.j. MHMP 1626374/2014, kterým byla žalobci za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) uložena dle § 16 odst. 4 písm. c) téhož zákona pokuta ve výši 300 000 Kč a dále povinnost uhradit paušální částkou náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 12. 6. 2014 mezi 20:54 hod. a 21:12 hod. byla třem pracovnícím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“ nebo též „správní orgán I. stupně“) poskytnuta přeprava formou taxislužby vozidlem Mercedes E 220 SZP 9S1 4445, které provozuje žalobce jako dopravce a které řídil p. A. R. na trase ulice U Radnice 4, Praha 1 – ulice Freyova 31, Praha 9, k hotelu Clarion. Celková ujetá vzdálenost činila 7,5 km a doba jízdy 18 minut. Řidič v místě, kde cestující vysadil, požadoval zaplatit částku 970 Kč. Cestující uvedenou částku nezaplatily, přičemž maximální částka, kterou byl řidič dle nařízení č. 20/2006 Sb. hl. města Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, oprávněn požadovat, neměla být vyšší než 256 Kč. Řidič při cenové kontrole předložil záznam o přepravě č. 264 znějící na částku 101 Kč. Bezprostředně po přepravě sepsaly cestující oznámení o poskytnuté přepravě. Kontrolním pracovníkem MHMP byl také sepsán protokol o cenové kontrole č. C/20140612/2/Sm, v němž bylo konstatováno porušení cenových předpisů žalobcem. Protokol byl žalobci doručen 4. 7. 2014. Žalobce podal proti protokolu námitky, které byly jako opožděné zamítnuty. Správní řízení se žalobcem bylo zahájeno oznámením ze dne 11. 9. 2014 č.j. MHMP 1274340/2014. Ke správnímu řízení se žalobce vyjádřil podáním ze dne 29. 9. 2014, v němž uvedl, že řidičem nebyla požadována částka 970 Kč, ani částka 101 Kč uvedená na taxametu, neboť se jednalo o reklamní jízdu poskytnutou zdarma. Správní orgán I. stupně následně nařídil dopisem ze dne 1. 10. 2014, č.j. MHMP 1397080/2014 ústní jednání na 17. 10. 2014 (původně bylo z důvodu chyby v psaní jednání oznámeno na 1. 10. 2014). Při jednání vypověděly všechny tři cestující jako svědkyně o předmětné jízdě tak, jak bylo popsáno shora. Téhož dne bylo žalobci zasláno oznámení o ukončení dokazování. Žalobce následně požádal správní orgán I. stupně o zaslání kopií oznámení o poskytnuté přepravě a protokolů o výpovědích svědkyň, a dále požadoval předvolání dalších svědků, zejména strážníků městské policie a Policie ČR. Požadované písemnosti nebyly žalobci zaslány z důvodu nezaplacení správního poplatku. Správní orgán I. stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 300 000 Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách požadováním ceny vyšší než je cena úředně stanovená při předmětné jízdě.
3. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal jednotlivé odvolací námitky. Námitku odkazující na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2014, č.j. 8 Af 13/2010 – 58, z něž žalobce dovozoval, že není možné uložit postih provozovateli s odůvodněním, že porušil právní předpisy tím, že jeho řidič konal protizákonně, označil žalovaný za nedůvodnou s tím, že takový závěr ve zmíněném rozsudku obsažen nebyl. Odpovědnost právnických osob podle zákona o cenách je objektivní (v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 9 As 36/2007) a správním orgánům se v takovém případě neklade povinnost zkoumat zavinění. Objektivní odpovědnost brání tomu, aby se právnická osoba jako účastník řízení zbavovala odpovědnosti nebo aby přenášela na zaměstnance jí uložené povinnosti.

4. Nedůvodnou shledal žalovaný také námitku vztahující se k potřebě aplikace § 17 odst. 1 zákona o cenách. Smyslem tohoto ustanovení je čelit rizikům nepřiměřené tvrdosti a nespravedlnosti při ukládání pokut. Objektivní odpovědnost za správní delikty tedy není absolutní, na základě liberačních důvodů se jí může podnikatel zcela nebo částečně zprostit, musí však prokázat, že je liberační důvod dán. V daném případě však nejsou žádné okolnosti, které by mohly uplatnění liberačních důvodů odůvodnit. Žalobce nevyvinul žádný náznak úsilí ve smyslu předmětného ustanovení, aby prokázal, že se snažil porušení cenového předpisu zabránit. Použití uvedeného ustanovení v daném případě není akceptovatelné ani z hlediska veřejného zájmu, neboť žalovaný se s porušováním cenových předpisů často stále stejnými zaměstnanci žalobce setkává opakovaně již řadu let.
5. Důvodná dle žalovaného není ani námitka stran pořízeného záznamu o přepravě na částku 101 Kč, který má prokazovat, že k porušení cenových předpisů nedošlo. Tato stvrzenka je sice listinným důkazem, avšak pouze o tom, že byla z taxamtru vytištěna. Není však důkazem o tom, že tato částka byla řidičem skutečně požadována a cestujícími zaplacená. Žádné další důkazy prokazující dodržení předpisů nebyly žalobcem předloženy, jejich porušení je naopak prokázáno svědeckými výpověďmi. Žalovaný odmítl též námitku žalobce, že nikdy neobdržel částku 714 Kč. Uvedl, že pokuta byla udělena za požadování ceny v rozporu s cenou úředně stanovenou, a skutečnost, že požadovaná cena nebyla zaplacená, je irelevantní.
6. Námitku, že odůvodnění výše pokuty svědčí o podjatosti správního orgánu I. stupně, označil žalovaný rovněž za nedůvodnou. Uvedl, že není namítána podjatost dle § 14 správního řádu, neboť žalobce nepoukazuje na žádnou úřední osobu. Žalovaný se nedomnívá, že správní orgán I. stupně by žalobce znevýhodňoval či poškozoval, přestože žalobce dlouhodobě a opakovaně porušuje cenové předpisy.
7. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce, v níž žalobce brojil proti nevyslechnutí řidiče a osob podepsaných pod protokoly. Uvedl, že úkolem správního orgánu I. stupně bylo pozvat účastníka řízení, což učinil. Zda pozve na jednání řidiče a konfrontuje ho se svědky, bylo na jeho uvážení, nejednalo se tedy o procesní vadu. K možnosti výsledku řízení jako svědka pak žalovaný uvedl, že teoreticky mohl být svědecky vyslechnut, avšak řidičovo jednání v průběhu kontroly bylo také předmětem posuzování, takže jeho vystupování v roli svědka by nebylo účelné a vhodné. Rozhodnutí o předvolání svědků je výhradně v kompetenci správního orgánu I. stupně, který řízení vede.
8. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno pouze na základě oznámení o poskytnuté přepravě a o porušení § 18 odst. 2 správního řádu. Porušení cenových předpisů ze strany žalobce bylo prokázáno svědeckými výpověďmi, před jejichž podáním byly svědkyně poučeny o svých povinnostech a následcích křivé výpovědi.
9. Také argumentaci žalobce o nepravdivosti tvrzení, že řidič požadoval úhradu za jízdu, neboť ta byla poskytnuta zdarma, označil žalovaný za nedůvodnou s tím, že všechny tři svědkyně uvedly, že řidič za jízdu požadoval 970 Kč, přičemž dvě navíc uvedly, že po nezaplacení a vystoupení z vozidla je pronásledoval. Žalovaný odmítl též žalobcovo tvrzení, že jízdné nebylo zaplacené, protože nebylo požadováno. Uvedl, že toto tvrzení je v rozporu s výpověďmi svědků a stvrzenkou z taxamtru. Nevešel ani na námitku žalobce, že správní orgán I. stupně měl pochybnosti, zda k uvedenému deliktu vůbec došlo. Citoval

příslušnou pasáž z prvostupňového rozhodnutí a uvedl, že se jednalo o vyjádření o kvalifikaci deliktu, nikoliv o pochybnost o tom, zda se delikt stal či nestal.

10. K námitce, že v přehledu správních deliktů byly uvedeny i ty, u nichž byl správní žalobě přiznán odkladný účinek, žalovaný uvedl, že i tato rozhodnutí jsou pravomocná, pouze nejsou vykonatelná.
11. Za nedůvodnou označil žalovaný také námitku žalobce o cíleném jednání správního orgánu I. stupně namířeném proti skupině osob (žalobci a jeho zaměstnancům). Konstatoval, že kontroly jsou prováděny namátkovým způsobem, bez rozdílu mezi provozovateli. Vedení správních řízení o správních deliktech není možné považovat za porušení Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) ani za nedovolený postup státu proti skupině osob.
12. Námitka podjatosti správního orgánu I. stupně a všech jeho úředních osob ve spojení s údajným pokusem o likvidaci žalobce není dle žalovaného nijak konkretizována a neexistují relevantní důvody spojovat věcně správný text poučení s argumenty o podjatosti.
13. Závěrem žalovaný konstatoval, že překročení maximální ceny taxislužby bylo v průběhu správního řízení nade vší pochybnost prokázáno, pokuta byla uložena v souladu s § 16 odst. 4 zákona o cenách a její výše byla dostatečně zdůvodněna. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133 žalovaný uvedl, že v daném případě lze pokutu výjimečně považovat za adekvátní, i pokud se její výše ukáže jako likvidační.
14. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě uplatnil tyto námitky:
 - i. V daném případě se jednalo o reklamní jízdu, kdy řidič po cestujících žádnou částku nepožadoval. Nadto řidič p. R. cestující jako figuranty MHMP zná a žalobce mu takovou reklamní jízdu odsouhlasil. Řidič cestujícím sdělil: „*Dneska to holky máte zadarmo.*“ Jízdné tedy nebylo požadováno ani nebylo cestujícími zapláceno. Správní orgány však vyšly pouze z tvrzení cestujících obsažených v oznámení o poskytnuté přepravě. Po jejich sepsání však nedošlo ke konfrontaci s řidičem, a oznámení ani nebyla řidiči předložena při provádění kontrole, aby měl možnost se k nim vyjádřit.
 - ii. Řidič postupoval v souladu s cenovými předpisy, měl po celou dobu jízdy zapnutý taxametr a následně vytiskl záznam o přepravě č. 264 na částku 101,- Kč, který je součástí spisového materiálu. Po cestujících žádnou částku nepožadoval, neboť jízda byla poskytnuta jako reklamní zdarma a také na záznamu uvedená částka 101 Kč je nižší než maximální stanovená.
 - iii. Není možné, aby si cestující jako svědci po 4 měsících pamatovali a u výsledku uvedli v podstatě stejná tvrzení jako v oznámení o poskytnuté přepravě. Svědkyně v rámci svých výpovědí neuvedly žádné podrobnější informace nutné k posouzení skutečnosti, zda si na konkrétní jízdu s řidičem p. R. pamatují.
 - iv. Nebyl proveden žalobcem navrhovaný výslech řidiče, čímž nebyl ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu objektivně zjištěn stav věci, protože nedošlo ke konfrontaci s výpověďmi cestujících. Tento nedostatek žalobce namítl i v odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- v. Žalobce má pochybnosti o nepodjatosti správního orgánu I. stupně vztahující se na všechny jeho zaměstnance, a to s ohledem na tvrzení obsažená v prvostupňovém rozhodnutí, podle nichž existuje veřejný zájem na tom, aby žalobce v daném oboru nadále nepůsobil.
- vi. V oznámeních o poskytnuté přepravě, stejně jako v protokolech o svědeckých výpovědích, nejsou svědkyně dostatečně označeny a ze spisového materiálu nevyplývá, že by svědkyně byly skutečně zaměstnankyněmi správního orgánu I. stupně, seznámenými s problematikou taxislužby.
- vii. Žalobce nebyl řádně vyrozuměn o termínu výsledku svědků, když mu bylo předvolání na 1. 10. 2014, které bylo vyhotoveno téhož dne, doručeno dne 10. 10. 2014, což nezhojila ani argumentace správního orgánu I. stupně, že šlo o písářskou chybu. Výslech (svědků) se konal 17. 10. 2014) a žalobce na tento den předvolání obdržel, nicméně v jiné věci týkající se souběžně vedeného správního řízení pro porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů.
- viii. Žalobci nebyly zaslány jím požadované protokoly s výpověďmi svědkyň, ani oznámení cestujících o poskytnuté přepravě, když správní orgán I. stupně jejich zaslání podmínil uhrazením správního poplatku, ačkoliv je měl k dispozici na digitálním nosiči.
- ix. Protokol o kontrole nesplňuje zákonné požadavky, například dle § 12 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) chybí označení přizvané osoby – cestujících, důvod jejich přizvání a další náležitosti dle uvedeného ustanovení. V rozporu s § 20 kontrolního řádu nebyli svědci zbaveni povinnosti mlčenlivosti před výsledkem.
- x. Správní orgán I. stupně se nedostatečně vypořádal s existencí záznamu o přepravě a v rozhodnutí uvedl nepodloženou spekulaci ohledně řidičem provedeného zásahu do taxamtru.
- xi. Správní orgány se nevypořádaly s tvrzením, že žalobce jako právnická osoba učinil vše, aby případnému porušení povinností zabránil, přičemž žalobce nemá vliv na jednání řidiče při poskytování dopravy. Pokud by při dané jízdě k pochybení došlo, stalo by se tak výhradně individuálním jednáním řidiče.
- xii. Výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje náležitosti dle § 68 správního řádu, protože neobsahuje žádné údaje o cestujících a přesný popis trasy jízdy.
- xiii. Správní orgány se dostatečně nevypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty, která nebyla uložena v souladu § 17 zákona o cenách, nezabývaly se majetkovými poměry žalobce ani výchovným účinkem uložené sankce. Uložená pokuta je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná.
- xiv. Žalobce byl v oznámení o zahájení správního řízení nesprávně vyrozuměn o výši hrozící sankce, když zde byl uveden § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, přičemž prvostupňovým rozhodnutím mu byla uložena sankce dle § 16 odst. 4 písm. c) téhož zákona.
- xv. Ve správním řízení nebyl prokázán neoprávněný prospěch žalobce. K němu ani nemohlo dojít, protože za jízdu nebyla cestujícími uhrazena žádná částka.

- xvi. V případě žalobce jsou řešeny správní delikty na základě oznámení zaměstnanců správního orgánu I. stupně, nikoliv českých nebo zahraničních cestujících.
- xvii. Žalovaný dostatečně neodůvodnil povinnost žalobce uhradit náklady správního řízení.
15. Pokud by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce s ohledem na své majetkové poměry navrhl, aby soud ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. zvážil výši uložené pokuty 300 000 Kč a od uložení zjevně nepřiměřené sankce upustil nebo ji přiměřeně snížil, protože uložená sankce je pro žalobce likvidační.
16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s cenovými předpisy a reagoval na všechny námitky žalobce, kterému bylo umožněno uplatňování jeho procesních práv. K tvrzení, že se zjištěné porušení cenových předpisů opírá toliko o svědecké výpovědi, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 84 a uvedl, že výpovědi svědků, jímž bylo poskytnuto patřičné poučení, se stávají důkazem ve smyslu § 50 odst. 1 a § 55 správního řádu. K námitce, že řidič p. R. postupoval v souladu s cenovými předpisy, když vytiskl stvrzenku na 101 Kč, uvedl, že tato stvrzenka důkazem skutečně je, avšak pouze o tom, že byla pro danou jízdu vytištěna. Důkaz o požadované ceně mohou v případě různých tvrzení poskytnout pouze svědecké výpovědi. Není tak podstatné, na jakou částku předložil řidič stvrzenku, ale kolik bylo ve skutečnosti za jízdu požadováno, což byla částka 970 Kč. Z žádných důkazů také nevyplynulo, že by si řidič před jízdou vyžádal souhlas k tvrzené reklamní jízdě.
17. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že svědkyně neuvedly žádné podrobnější informace k osobě řidiče a k uskutečněným jízdám, které by byly důležité k posouzení věrohodnosti jejich výpovědi. V tom si žalobce sám odporuje, když jednak tvrdí, že svědkyně si jimi uvedené skutečnosti nemohou po čtyřech měsících pamatovat, a na druhou stranu požaduje, aby byly při výsledku dotazovány na podrobnější informace. Konkrétní jízda byla při podání svědeckých výpovědí dostatečně identifikována popisem trasy, vozidla a uvedením času jízdy.
18. K námitce neprovedení výsledku řidiče žalovaný uvedl, že žalobce měl po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně možnost vyjádřit se ke všem podkladům a navrhnout jejich doplnění, což neučinil. Výslovně požadoval pouze výslech osob podepsaných pod protokolem o kontrole, především strážníků Městské policie Hlavního města Prahy a příslušníků Policie České republiky. Předvolání svědků je výhradně kompetencí správního orgánu I. stupně.
19. K námitce podjatosti správního orgánu I. stupně žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval v něm obsaženou argumentaci. K námitce nedostatečného označení svědkyň uvedl, že tyto byly dostatečně identifikovány uvedením jména, příjmení, data narození a uvedením bydliště. Skutečnost, že se jedná o zaměstnankyně správního orgánu I. stupně, jejich identifikaci upřesňuje, jsou pro něj dostatečně označeny a tudíž dohledatelné. Navíc skutečnost, zda se jednalo o zaměstnance správního orgánu I. stupně, nehraje v projednávaném případě žádnou roli. Povinností řidiče bylo dodržet cenové předpisy a požadovat pouze částku, která je s nimi v souladu.
20. K námitce vadného vyrozumění žalobce o termínu výsledku svědků žalovaný poznamenal, že tato nebyla předmětem žalobcova odvolání, protože se jí v napadeném rozhodnutí téměř

nezabýval. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí připustil písařskou chybu v zaslaném oznámení o nařízení ústního jednání, avšak konstatoval, že předmětné ústní jednání bylo svoláno na týž den, tutéž hodinu a do stejné místnosti s tímž účastníkem (žalobcem), jako ústní jednání v dalších třech správních řízeních (sp. zn. S-MHMP 875683/2014 ODA-TAX, sp. zn. S-MHMP 1096309/2014 ODA-TAX a S-MHMP 645858/2014 ODA-TAX), v nichž bylo předvolání žalobci doručeno řádně a včas. Žalobce se však oznámeného jednání nezúčastnil.

21. Námitka ohledně nedostatků protokolu o kontrole je dle žalovaného formulována nekonkrétně, zejména ohledně chybějících dalších náležitostí. Protokol obsahuje konkrétní zjištění a všechny náležitosti nutné k identifikaci kontrolované osoby a spáchaného deliktu. Figurantky byly uvedeny celým jménem a bylo popsáno, jakým způsobem se kontroly účastnily. Námitku týkající se zbavení povinnosti mlčenlivosti svědkyň před výsledkem žalovaný označil za irrelevantní, neboť institut povinnosti mlčenlivosti je nutno považovat za jeden ze základních nástrojů ochrany osob před neoprávněným použitím informací, které se těchto osob týkají, tedy poskytnutí informací třetím osobám v řízení vedeném s jiným účastníkem či v odlišné záležitosti.
22. Ani námitka krácení práv žalobce v důsledku požadování úhrady správního poplatku za zaslání listin nebyla obsažena v odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že žalobce neuhradil správní poplatek ve výši 55 Kč za pořízení a zaslání požadovaných písemností, které mu tudíž nebyly zaslány. Částka byla přiměřená a žalovaný v uvedeném požadavku nespatřuje nic, co by nasvědčovalo krácení práv žalobce.
23. Pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, kolik ukazoval taxametr, nýbrž kolik řidič po cestujících požadoval. Tato skutečnost byla prokázána svědeckými výpověďmi.
24. Správní orgán nemá povinnost zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, k rozhodnutí o její odpovědnosti postačí prokázání porušení cenového předpisů. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 24. 1. 2008, sp. zn. 9 As 36/2007 a uvedl, že žádné liberační důvody dle § 17 odst. 1 zákona o cenách nebyly prokázány. K námitce, že k porušení cenových předpisů nedošlo, neboť nebyl prokázán neoprávněný prospěch žalobce, žalovaný odkázal na § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách a konstatoval, že aby jednání prodávajícího, které je v rozporu se zákonem o cenách, mohlo být hodnoceno jako správní delikt, není vyžadováno obohacení bez spravedlivého důvodu na straně prodávajícího.
25. Ohledně námítky, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje podmínky § 68 správního řádu, žalovaný uvedl, že ve výroku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je skutek, který je žalobci kladen za vinu, popsán přesně a nejde zaměnit za jiný. Je zde identifikován správní orgán, účastník řízení, který předmětný skutek spáchal, místo a čas, kde ke skutku došlo a jakým způsobem a které předpisy byly tímto jednáním porušeny. Údaje o cestujících nejsou takovým údajem, kterým by musel být obsahem výroku rozhodnutí. Tyto údaje jsou součástí spisového materiálu, byly uvedeny v odůvodnění rozhodnutí a jsou žalobci známy.
26. Žalovaný odmítl jako neopodstatněnou i námitku nedostatečného odůvodnění výše pokuty. Konstatoval, že její výše je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odůvodněna dostatečně, v souladu s právními předpisy a odpovídá zákonným kritériím § 17 odst. 2 zákona o cenách. Pokuta byla uložena ve výši necelé třetiny zákonného rozpětí. V případě

žalobce se nejedná o jednorázové porušení povinností, nýbrž o opakované porušení cenových předpisů. Dříve uložené pokuty nevedly k nápravě a vzhledem k tomu, že ukládání pokut je jediným nástrojem, kterým zákon o cenách umožňuje správním orgánům bojovat s nekalými praktikami dopravců, nezbylo správnímu orgánu I. stupně, než přistoupit k uložení pokuty v dané výši. V průběhu správního řízení si žalobce na svou majetkovou situaci nestěžovat a nevyvinul žádnou iniciativu, aby své majetkové poměry doložil. Uvedená námitka nebyla obsažena ani v odvolání.

27. K námitce ohledně chybného vyrozumění o hrozící výši sankce žalovaný uvedl, že tato nebyla obsažena v odvolání. S ohledem na skutečnost, že pokuta, která byla uložena dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, nepřekračuje rozpětí sankce dle původně uvedeného § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona, nemohl být žalobce poškozen na svých právech.
28. Ohledně námitky nedostatečného odůvodnění povinnosti k úhradě nákladů řízení žalovaný konstatoval, že došlo k porušení cenových předpisů žalobcem, v důsledku čehož mu byla uložena povinnost náhrady nákladů řízení.
29. Žalovaný uzavřel, že žalobce nebyl z procesního hlediska nijak zkrácen na svých právech či jinak procesně poškozen. Byla mu poskytnuta možnost zúčastnit se provedených výsledků a průběžně se vyjadřovat k dokladům rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákony a jinými právními předpisy, orgánem k tomu příslušným, na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a s předepsanými obsahovými náležitostmi.
30. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
31. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.

Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.

Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1.

Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).

Podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).

Podle § 17 odst. 1 zákona o cenách právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

32. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, nikoli však ve všech námitkách.
33. Soud shledal důvodnou námitku, v níž žalobce poukazuje na to, že v řízení nebyl proveden výslech řidiče p. R. Mezi účastníky je v posuzované věci sporné, zda jmenovaný řidič požadoval po cestujících zaplacení částky 970 Kč za poskytnutou přepravu či nikoliv. Žalobce tvrdí, že jízda byla cestujícím poskytnuta zdarma, žalovaný naproti tomu argumentuje tím, že řidič po cestujících požadoval zaplacení částky 970 Kč. Ve správním spise jsou k dispozici informace cestujících zachycené v oznámeních o poskytnuté přepravě, protokol o kontrole a fotokopie záznamu o přepravě – stvrzenky. Rovněž byly provedeny důkazy svědeckými výpověďmi cestujících. Soud ve vztahu k uvedené námitce předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005 – 81, podle něhož „*praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení*“. Poznatky cestujících – externích zaměstnanců MHMP tedy za určitých okolností mohou být samy o sobě dostatečné pro závěr o porušení právních předpisů ze strany dopravce, neplatí to však vždy. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.4.2016 č.j. 10 As 39/2015 – 75 ve věci týkající se téhož žalobce, „*v řízení o uložení pokuty za správní delikt zahajovaném z úřední povinnosti je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010 – 132, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Kromě základní zásady správního řízení ve smyslu § 3 správního řádu, podle kterého, nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se zde uplatní i zásada vyšetřovací zakotvená v § 50 odst. 3 správního řádu. Ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení je správní orgán povinen v řízení, v němž má být uložena povinnost (pokuta), i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*“
34. V citovaném rozsudku, stejně jako v nyní projednávané věci, posuzoval Nejvyšší správní soud případ, kdy správní orgán výslech řidiče nenařídil a neprovedl ho ani po návrhu vzneseném žalobcem v odvolání. Odůvodnění, dle něhož nebyl řidič vyslechnut, neboť předmětem řízení bylo i jeho jednání v průběhu jízdy a správní orgán mohl předpokládat, jak bude vypovídat, nemá dle Nejvyššího správního soudu zákonnou oporu a nelze je akceptovat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dovodil, že „*správní orgán skutečně není povinen vždy a za každých okolností provádět důkaz výslechem řidiče v řízení o uložení pokuty podle zákona o cenách při výkonu taxislužby. Pokud z provedených důkazů nevyplyvá žádný*

rozpor a je zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 správního řádu), není nutno takto zjištěný stav dále doplňovat. Taková byla situace v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2005, čj. 2 AfS 104/2005 – 81, na který poukazoval žalovaný. V projednávané věci však rozpory mezi skutkovými zjištěními existovaly, což správní orgán ostatně sám připustil. Stěžovatel od počátku řízení rozporoval tvrzení, že řidič požadoval po cestujících částku 400 Kč. Dle jeho tvrzení řidič za jízdu účtoval částku 49 Kč. Obvyklá (maximální) cena za jízdu přitom měla být 230 Kč. V řízení tedy existovaly rozpory mezi tvrzeními kontrolujících osob a řidiče uvedenými v protokolu o kontrole, k jejich odstranění byl nařízen výslech pouze jedné ze stran. Pro rozhodnutí v dané věci jsou relevantní zjištění týkající se komunikace ohledně zaplacení ceny. Pokud jsou tvrzení přítomných osob protichůdná (což připustil žalovaný ve vyjádření k žalobě), nelze připustit provedení výsledku pouze jedné strany a výpověď druhé strany odmítnout s argumentací, že její postoj je předem známý. Jak je výše uvedeno, není dána obecná povinnost správního orgánu v těchto řízeních provádět výslech řidiče taxislužby. Jeho odmítnutí však musí být provedeno v souladu se zákonem, což v projednávané věci nenastalo.“

35. Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatoval, že „*si je vědom obtížnosti postupu správního orgánu v řízení, ve kterém stojí proti sobě dvě protichůdná tvrzení a pravděpodobně neexistuje žádný objektivní důkaz. V takové situaci správní orgán musí využít veškeré dostupné prostředky k ověření úplnosti a věrohodnosti všech přednesených výpovědí, poskytnout při tom stranám rovné příležitosti, a poté určit, zda jsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí, zde o porušení povinnosti a uložení sankce. V projednávané věci nelze přehlédnout, že stěžovatel byl v prvních fázích správního řízení spíše pasivní, nezúčastnil se svědeckých výpovědí figurantů, nenavrhoval vlastní důkazy. Tvrzení o ceně za jízdu ve výši 49 Kč též vyvolává pochybnosti, neboť je výrazně nižší, než cena obvyklá. Avšak uplatnění jeho návrhu na provedení důkazu výsledkem řízení v odvolacím řízení zákon připouští, proto musí být ze strany správního orgánu též v souladu se zákonem vypořádán. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že ve správním řízení nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgány obou stupňů rezignovaly na povinnost zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, neodůvodnily v souladu se zákonem odmítnutí důkazního návrhu stěžovatele.“*
36. Shora citované závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, kdy správní orgán rovněž nepřipustně provedl pouze výslech jedné strany a výpověď svědka druhé strany (řidiče) odmítl s argumentací, že její postoj je předem známý, a to za situace, kdy v řízení existovaly rozpory mezi tvrzeními kontrolujících osob a řidiče. Je pravdou, že žalobce výslovně označil neprovedení důkazu svědeckou výpovědí řidiče za pochybení až v odvolání, z čehož lze dovodit, že až tehdy se provedení tohoto důkazu domáhal. Tato skutečnost však nemůže být na překážku provedení takto nepřímou navrženého důkazu. Omezení zakotvené v § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, se podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nevztahuje na řízení ve věcech správního trestání, neboť omezování skutkových tvrzení či důkazních návrhů jen na některé stádium správního řízení by bylo popřením práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, nebo rozsudky ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115 a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012 – 23).
37. Důvodná je i námitka, že žalobce nebyl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn o nařízeném jednání, při kterém byli cestující vyslechnuti jako svědci. Ze správního spisu

plyne, že žalobce byl „oznámením o nařízeném ústním jednání výsledkem svědků“ ze dne 1. 10. 2014, č.j. MHMP 1397080/2014 vyrozuměn o tom, že dne 1. října 2014 v 8:00 hodin se v budově zdejšího správního orgánu, tj. v kanceláři č. 156, 1. patro odboru dopravních agend, Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend, Jungmanova 35/29, Praha 1 v řízení ve věci vedené pod sp. zn. S-MHMP 875690/2014 uskuteční neveřejné ústní jednání výsledkem svědků. Uvedené vyrozumění však bylo žalobci doručeno až dne 10. 10. 2014. O tom, že se výslech svědků *v dané věci* ve skutečnosti bude konat 17. 10. 2014, žalobce nebyl vyrozuměn vůbec. Byla mu tak upřena možnost konfrontace se svědky, která je jednou ze základních součástí práva na spravedlivý proces.

38. Žalovaným tvrzená skutečnost, že žalobce byl vyrozuměn o konání výsledků svědků dne 17.10.2014 oznámením vydaným v rámci jiného řízení, nemůže tuto zásadní procesní vadu zhojit. Oznámení ze dne 1.10.2014 č.j. MHMP 1396965/2014, v němž byl uveden jako termín nařízeného jednání den 17.10.2014, bylo vydáno v rámci jiného správního řízení vedeného pod sp. zn. S-MHMP 875683/2014 ODA-TAX ve věci porušení zákona o silniční dopravě. Žalobce nemohl vědět, že důkazy provedené při tomto jednání budou následně použity i pro řízení vedené ve věci porušení cenových předpisů. Vzhledem k tomu, že řízení ve věci porušení cenových předpisů bylo vedeno samostatně pod jinou spisovou značkou, mohl oprávněně očekávat, že o nařízení jednání za účelem provádění důkazů významných pro rozhodnutí *v tomto řízení* bude vyrozuměn samostatným oznámením, které mu bude doručeno v dostatečném předstihu před termínem jednání.
39. Skutková zjištění významná pro rozhodnutí ve věci samé přitom žalovaný čerpal právě ze svědeckých výpovědí cestujících. K těmto nezákonně provedeným důkazům však nelze vůbec přihlížet.
40. Správní orgán I. stupně pochybil rovněž v tom, že žalobce v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11.9.2014 vyrozuměl o možném uložení pokuty podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, zatímco v rozhodnutí ve věci samé mu uložil pokutu podle § 16 odst. 4 písm. c) téhož zákona, aniž by jej předtím na možnost tohoto postupu upozornil. Nejedná se pouze o formální pochybení, a to s ohledem na zásadní rozdíl maximální výše pokuty, kterou lze pachateli podle zmíněných ustanovení zákona uložit. Žalovanému je pak třeba vytknout, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyčísluje údajný neoprávněný majetkový prospěch žalobce ve výši 714 Kč, ačkoli cestující za jízdu řidiči žádnou částku nezaplatili, takže žádný majetkový prospěch nemohl získat. Navíc, jak již bylo soudem konstatováno, správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, tedy podle ustanovení, které se aplikuje tehdy, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit.
41. Soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že ve správním řízení nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgány obou stupňů rezignovaly na povinnost zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, neodůvodnily v souladu se zákonem odmítnutí jeho důkazního návrhu výsledkem řídiče, a taktéž porušily základní procesní právo žalobce účastnit se ústního jednání a klást svědkům – cestujícím otázky. Vytčené procesní vady, které představují porušení zásady rovnosti účastníků řízení a práva žalobce na spravedlivý proces, jsou podstatnými vadami řízení, které nutně vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí.

42. S přihlédnutím k tomu, že v dalším řízení bude správní orgán nejprve povinen spolehlivě zjistit skutkový stav věci dokazováním, při kterém budou respektována procesní práva žalobce jako účastníka řízení, považuje soud za předčasné (a tudíž i nadbytečné), aby se zabýval opodstatněností žalobních námitek vztahujících se k výši pokuty a její přiměřenosti, či námitkou týkající se žalobci uložené povinnosti uhradit náklady řízení. Irelevantní je za dané situace též hodnocení námitek týkajících se obsahu svědeckých výpovědí, k nimž vzhledem ke shora vytčeným procesním vadám není možné přihlížet.
43. Co se týče namítané podjatosti správního orgánu I. stupně, soud uvádí, že z užití formulace „*Dle správního orgánu existuje právě v tomto případě silný veřejný zájem na tom, aby tento dopravce v daném oboru činnosti již nepůsobil*“ nelze dovozovat podjatost jeho konkrétních zaměstnanců. Nelze pominout, že správní orgán I. stupně výše uvedené tvrzení uvedl v kontextu konstatování, že pro řádné rozhodnutí ve věci, a především pro posouzení přiměřenosti sankce, bylo vyjma jiných zákonem stanovených kritérií nezbytné zohlednit rovněž všechny žalobcem v minulosti spáchané správní delikty a další okolnosti.
44. K povinnosti dostatečného označení svědků soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016 – 39, ve kterém jmenovaný soud konstatoval, že „*svědci musejí být ve spise identifikováni alespoň tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobu. Aplikováno na stěžovatelovu věc ze spisu musí plynout, že předvolané svědkyně jsou tytéž osoby, které byly jako osoby přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušení cenových předpisů*“. V nyní projednávané věci je přitom uvedena skutečnost ze spisového materiálu zřejmá, když v oznámeních o poskytnuté přepravě jsou čitelně uvedena jména a data narození cestujících a ta odpovídají jménům a datům narození uvedeným v protokolech o výslechu svědkyň ze dne 17. 10. 2014.
45. Žalovaný dle názoru soudu neměl povinnost žalobci zaslat požadované protokoly předtím, než žalobce uhradil požadovaný správní poplatek. Žalobce samozřejmě mohl kdykoliv do spisu nahlédnout a činit si z něj zdarma opisy a výpisy. Domáhal-li se zaslání kopií protokolů, byl povinen uhradit správní poplatek, který zákon s takovým úkonem spojuje. Protože tak neučinil, nemohlo jednáním žalovaného spočívajícím v nevyhovění požadavku na zaslání protokolů dojít k zásahu do procesních práv žalobce.
46. Z podané žaloby není zřejmé, jaké „řádné“ označení přizvaných osob a jaké „další“ náležitosti dle § 12 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu v protokolu o cenové kontrole žalobce postrádá a jak případně chybějící náležitosti tohoto protokolu znevěrohodňují osoby, které jsou (není pravdou, že nejsou) jmenovitě uvedeny jak v protokolu o cenové kontrole, tak i v oznámeních o poskytnuté přepravě, včetně jejich podpisu.
47. K námitce nezbavení svědků povinnosti mlčenlivosti před jejich výslechem soud uvádí, že povinnost mlčenlivosti není absolutní a k jejímu prolomení za určitých podmínek dochází, a to například s ohledem na celospolečenské zájmy, tedy ochranu zdraví, života, veřejného pořádku či bezpečnosti. Jedním z důvodů je tedy veřejný zájem, což je neurčitý právní pojem, který není právními předpisy definován a správní orgány jej definují až v rámci vlastní rozhodovací činnosti. Již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 9. 2014 č.j. 6 A 197/93 – 18 uvedl, že cílem právní úpravy odpovědnosti za správní delikty fyzických či právnických osob je zajistit dodržování povinností stanovených zákonem na ochranu hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem, a postihovat protiprávní jednání, jež je v rozporu se zájmy společnosti, společensky škodlivé či nebezpečné. Nebyli-li svědci zproštěni mlčenlivosti před jejich výslechem, jednalo se o pochybení správního orgánu,

kterým však nebylo nijak zasaženo do práv žalobce, jelikož skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti, se týkaly toliko cestujících, řidiče žalobce a deliktního jednání. Obsahem svědeckých výpovědí navíc byly skutečnosti, které se shodovaly s již dříve předanými údaji v podobě oznámení o poskytnuté přepravě.

48. S námitkou, v níž žalobce poukazuje na existenci záznamu o přepravě, se žalovaný přesvědčivě vypořádal na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že „*[s]tvrzenka...vytištěná po jízdě je sice listinným důkazem, ale pouze o tom, že taková stvrzenka na tuto částku byla z taxametru vytištěna. Nemůže být však důkazem toho, že uvedená částka byla řidičem skutečně požadována od cestujících ve vozidle a zaplacená.*“ Soud se s tímto posouzením uvedené listiny plně ztotožňuje a k věci dodává, že předmětná stvrzenka znějící na částku 101 Kč zároveň zásadním způsobem zpochybňuje obhajobu žalobce, že se jednalo o zdarma poskytnutou reklamní jízdu.
49. Co se týče námítky, že správní orgán I. stupně uvedl v prvostupňovém rozhodnutí ničím nepodloženou spekulaci ohledně zásahu do taxametru, se soud rovněž ztotožňuje s posouzením správního orgánu, že je naprosto nerozhodné, jaká částka byla zobrazena na taxamtru - stěžejní je, jaká částka byla řidičem po cestujících za jízdu skutečně požadována.
50. K námitce, v níž se žalobce dovolává § 17 odst. 1 zákona o cenách, soud uvádí, že břemeno tvrzení i břemeno důkazní stran prokázání naplnění liberačního důvodu zakotveného v tomto ustanovení nese právníká osoba, která musí naplnění liberačního důvodu nejen tvrdit, ale též prokázat, což žalobce neučinil. Kromě irrelevantních tvrzení o vybavení vozidla a zkouškách řidičů ostatně žalobce neuvedl jedinou okolnost, která by svědčila o tom, že se preventivně snažil předejít případnému protiprávnímu jednání při účtování cen zákazníkům.
51. K namítané absenci náležitostí rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu soud uvádí, že údaje o cestujících, jejich zaměstnání ani přesný popis trasy nejsou znakem skutkové podstaty daného správního deliktu, a jejich uvedení ve výroku prvostupňového rozhodnutí proto nebylo zapotřebí k jednoznačné identifikaci skutku. Skutek, za který byl žalobce sankcionován, je dle náhledu soudu vymezen natolik přesně a určitě, že není zaměnitelný s jiným.
52. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a výše vytčené vady řízení zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
53. Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. přiznal žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, jsou tvořeny těmito položkami: 1. zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000,- Kč za žalobu a ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, 2. odměnou za právní zastoupení žalobce, a to za celkem dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí 3 100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013), 3. dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení

vznikly, tak činí 10 800,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Moniky Zatloukalové.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu